

LBRIS

We know
books

Kurdi Gábor

RÉPA ÖCSI
- A BARÁTOM -

Roland

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó/ 7

Első történet:

Kukorica gránát a tanári asztalon/ 9

Második történet: A rajz tanító néni
tapasztalatot szerez/ 12Harmadik történet: A „Kruc saj” nevet rám
ragasztották/ 15Negyedik történet: Gondnok bácsi a
kéménybe szorul/ 18Ötödik történet: Gyanús
sárga lé a pohárban/ 21Hatodik történet: „Négus bomba” a
zenekarban/ 24

TARTALOMJEGYZÉK

Hetedik történet:

Alszanak a kutyák, macskák/ 27

Nyolcadik történet: Döglött kutya Pista
bácsi hóna alatt/ 30

Kilencedik történet:

Felrobban a paradicsomos kert/ 33

Tizedik történet:

Ne fordulj vissza, fiam!/ 36

Tizenegyedik történet:

Túl jártunk a csősz bácsi eszén/ 39

Tizenkettedik történet: Öcsi és a vörös
macska/ 42

Utószó/ 45

ELŐSZÓ

Az élet sokszor sokkal hihetlenebb történeteket produkál, mint amilyeneket ki lehet találni. Ez a felismerés vett rá, hogy ezeket a történeteket megírjam a gyerekkoromból. Olyan régen történt, hogy talán igaz sem volt. De én határozottan állítom, hogy a leírt történetek igazak. Helyenként kisebb változtatásokat kellett csinálnom az olvashatóság miatt, és azért is, hogy a szereplők kiléte titokban maradjon.

Mikor először meséltem Répa Öcsiről, a feleségem és a fiam azt mondták, nem lehet igaz, őt csak kitaláltam, vagy ha igaz, biztosan én voltam Répa Öcsi. Szerencsére a régi osztálytársak tudják igazolni, hogy Répa Öcsi igenis valóságos, és létező, és a történetek mind-mind igazak!

Öcsi, az egyik legelevenebb fiú volt az általános iskolában, akit gyerekkoromban ismertem. Éles eszű, csintalan, de barátaihoz, és azokhoz, akiket nagyon szeretett, rendkívül ragaszkodó. Testvérei közül ő volt a legkisebb, ezért is kapta az Öcsi becenevet.

Ha kicsit nagyobb figyelmet kapott volna a felnőttektől, a tanárainktól, talán ma miniszterelnök vagy úrhajós lenne...

Kurdi Gábor

ELSŐ TÖRTÉNET

Kukorica gránát a tanári asztalon

Egy másik faluból költöztem át, és ezért idegen voltam a 3B-ben, se barátom, sem ismerősöm nem volt. Félenk, visszahúzódó gyerek voltam, és lapítottam az utolsó padban. Behunytam a szemem, amikor társaim „körmöst” vagy „tenyerest” kaptak büntetésképp. Tudjátok mi az a körmös? Az ujjakat össze kellett fogni, mintha valamit fel akarnál csippenteni, és felfelé kellett fordítani kinyújtott karral, és várni, hogy a tanító néni a pálcájával ráüssön. Ha jól eltalálta, akkor nagyon fájt. Mindig elrántottuk a kezünket, ezért a tanító néni többször mérgesen próbálkozott, amíg eltalálta.

Így jött el a november és a korai tél. November közepén nagy hó esett. Sínadrágban, bakancsban, nagy sálban mentem az iskolába. Hazafelé menet vad hógolyózás kezdődött. Már az elején, egy hógolyó arcon talált. Megdöb-bentem, lemerevedtem, és nem mertem visszadobni. Ezt látva, a többiek megváltoztatták az egymás ellen dobálózást, és csak engem kezdtek dobálni. Ketten egész közelről dobáltak, és a hátam mögé jövet, a sálam mögött megtömtek hóval.

Ekkor láttam meg Répa Öcsit, aki letette táskáját és a két tömöködőnek egy-egy csattanós pofont kimért. Ők ketten elkezdtek sírni, és a többiek meg szétszéledtek. Öcsi segített levenni a sálamat és megtisztítani a hótól. Együtt mentünk haza, mert valójában közel laktunk egymáshoz. Így kezdődött barátságunk!

Másnap az iskolában mellém ült le, az utolsó padba. Mindenféle csuda dolgok voltak nála a táskájában. Petróleummal működő biciklire szerelhető lámpa, lovakhoz való injekciós tű, katonai gázálc kerek fémtokban, és még ki tudja mi. Épp egy furcsa nyeles valamit akart megmutatni, amikor a tanító néni észrevette az óra közbeni beszélgetésünket és rászólt: „Répa! Hozd ki, amivel játszol!”. Öcsi a válát vonogatta, és láthatóan nem akart engedelmeskedni. A tanító néni még erősebben rászólt: „Hozd ki, ne mondjam még egyszer!”. És a pálca után nyúlt, amivel a körmöst szokta adni. Öcsi felfogta, hogy itt már nagyon ellenkezni nem lehet, egyébként a tanító néni volt az osztályfőnökünk is, és Öcsivel már több nézeteltérésük is volt.

Ezért nyegle nemtörődomséggel kivitte, és a tanári asztalra tette, ami a kezében volt. Ez pedig nem volt más, mint egy kézigránát. Barna nyéllel, fekete hengeres testtel, és

piros csíkokkal. Fényesen csillogott, nagyon élethű volt. A tanító néni meghökkent, gyorsan felállt és hátrált a tábláig, majd hirtelen kiszaladt az osztályból.

Ahogy kiért, meggon-
dolta magát - talán szé-
gyellte ijedségét, és
kiabálva visszajött. „Vi-
szed innen!”, ez Öcsinek
szólt, aki még mindig
nyeglén állt a tanári asz-
tal előtt. Öcsi nemtörő-
dőm arckifejezéssel nyúlt
a gránátért, és a sarokba álló
vaskályha mellé dobta, ahol a szemetes kosár is volt. A
kályhában lobogott a tűz, és köztudott, hogy a gránát a
tűz hatására fel is robbanhatott volna. Szerencsére nem
a tűzbe dobta. A tanító néni ettől végleg kikészült, és ki-
abálva terelt ki mindenkit az osztályból. A többi osztá-
lyokat is kiürítették. Kijött a rendőrség, a tűzszerészek,
lezárták a környéket is. Az osztályokat távol, a nagy isko-
laudvar végében sorakoztatták fel, és megkezdődött a lét-
számellenőrzés, hogy mindenki kijött-e az osztályokból.
Öcsivel a sor végén álltunk, hozzám hajolt, és a fülembé
súgta:

„Nem értem ezt a nagy felhajtást! Ez nem is igazi grá-
nát volt, csak fa, az meg nem tud felrobbanni. Ez csak egy
úgynevezett gyakorló gránát volt, amit csak célba do-
básra lehet használni, semmi egyéb nem jó.”

